

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

YIL: 5
SAYI: 70
FİYAT: 1,00
01.12.2025

ICONIC
İnşaat ve Gayrimenkul

Ofisimize
Bekleriz!

İskele Mah. Balıkcıhisar Sk. No: 5/1 Datça
iconicinsaat@gmail.com 0532 281 92 04

Bir Yılın Ardından

Özgür BASUT Yazdı 3'te

SİMPO YAPI AŞ

Hayallerin sınırı olmaz!
Ama bir yaşam alanı düşünün;
Güneş evinize doğsun,
Arkanız orman,
Önünüz Datça olsun,
Eviniz akıllı,
Manzaranız deniz olsun...

0546 476 23 04

Sessizliğin Yükü

Lorin ALGÜL Yazdı 4'te

İÇİNDEKİLER

Büşra BULUT

2'de

2'de

İdris KENÇ

6'da

Bülent ZEYTİN

Seres'ten Roma'ya: Zamanda Bir İpek Yolculuğu

Okan ÖZALP Yazdı 7'de

İyileşme Spirali

Dyt. Canan Kaplan ERMİŞ
Yazısı Sayfa 5'te

Yasal Haklar ve Helal Sınırlar: Türkiye'nin Son Yirmi Yılı Üzerine Bir Düşünce

İdris KENÇ

Türkiye, son yirmi yılda hem ekonomik hem de toplumsal anlamda büyük bir dönüşüm geçirdi. Altyapı projeleri, kentleşme hamleleri ve yasal düzenlemelerle modern bir çehre kazanan ülke, aynı zamanda "yasal olan" ile "helal olan" arasındaki çizginin sıkça tartışıldığı bir arena haline geldi. Alev Alatlı'nın "her yasal hak helal değildir" sözünden hareketle, Türkiye'nin bu dönemini vicdan ve adalet terazisinde tartmak, hem kazanımlarımızı hem de kayıplarımızı anlamak için elzem görünüyor.

2000'li yılların başında iktidara gelen AK Parti, ekonomik kalkınma ve yasal reform vaatleriyle yola çıktı. Nitekim otoyollar, köprüler, havalimanları ve toplu konut projeleri gibi devasa yatırımlar, "yasal" zeminde hızla hayata geçti. Ancak bu süreçte, İstanbul'un silüetini gökdelenlerle delen imar projeleri ya da yeşil alanların betonla kaplanması gibi adımlar, toplumun bir kesiminde vicdani bir rahatsızlık yarattı. Örneğin, 3. Köprü ve Kuzey Marmara Otoyolu gibi projeler, çevresel etkileri nedeniyle eleştirildi; yasal izinler alınmış olsa da, doğanın tahribatı "helal" bir miras bırakma kaygısını gölgeledi. Yasal hakların, kamu yararı ve uzun vadeli toplumsal değerler gözlemlenmeden

kullanılması, bu projeleri tartışmaların odağına oturttu.

Ekonomik alanda da benzer bir tablo ortaya çıktı. Türkiye, son yirmi yılda ihracatta rekorlar kırdı, yerli üretim teşvik edildi; ancak aynı dönemde gıda sektöründe yaşananlar, "helal" kavramını sorgulatan cinstendi. Market raflarında ucuzluk adına katkı maddeleriyle dolu ürünler çoğaldı. Etiketlere yazılan formüller yasal mevzuata uygun olsa da, halkın sağlığını riske atan bu uygulamalar, vicdanları sızlattı. Helal sertifikalı ürünlerin bile zaman zaman şaibeli üretim süreçlerinden geçtiği iddiaları, tüketiciyi "yasal" ile "helal" arasında bir ikileme sürükledi.

Toplumsal adalet açısından ise, yasal hakların bireysel çıkarlar için kullanılması, gelir adaletsizliği ve fırsat eşitsizliği gibi sorunları derinleştirdi. Kamu ihalelerindeki şeffaflık tartışmaları, rant odaklı kentleşme politikaları ve eğitimde eşitsizlikler, Türkiye'nin son yirmi yılının vicdan muhasebesinde önemli başlıklar olarak öne çıktı. Yasalar, bu süreçte bazen güçlü olanı koruyan bir kalkan gibi işledi; oysa helalleşme, fedakârlık ve toplumsal dayanışma gerektiriyordu. Gezi Parkı olayları gibi toplumsal patlamalar, bu gerilimin bir

yansımasıydı: Yasal haklara dayanan devlet politikaları, halkın vicdanında meşruiyet bulmakta zorlandı.

Peki, Türkiye bu yirmi yılı nasıl bir dersle kapatmalı? Helal olanı yasal olanla örtüştürmek, belki de önümüzdeki dönemin en büyük hedefi olmalı. Bu, yalnızca hukuki düzenlemelerle değil, sevgi, nefis terbiyesi ve manevi enerjiyle mümkün. George Orwell'in "gerçeği söylemek devrimciliktir" sözü, burada bir pusula niteliğinde:

Gerçek, sadece yasal hakların değil, vicdanın da sesine kulak vermekle ortaya çıkar. Türkiye'nin mega projeleri kadar, mahalle dayanışmasını, çevre hassasiyetini ve adil paylaşımı merkeze alan bir vizyona ihtiyacı var.

Sonuç olarak, Türkiye'nin son yirmi yılı, "her yasal hak helal değildir" uyarısını doğrulayan çarpıcı örneklerle dolu. Yasal zeminde atılan adımların vicdani bir süzgeçten geçirilmesi, hem bireylerin hem de toplumun geleceğini şekillendirecek. Belki de gerçek kalkınma, gökdelenlerin boyuyla değil, vicdanların ferahlığıyla ölçülmeli. Bu, Türkiye'nin 21. yüzyıldaki en büyük imtihanı ve umudu olmaya devam ediyor.

Büşra BULUT

Karagöz ile Hacivat'ın Tarihsel Kökeni

Karagöz ile Hacivat, Osmanlı toplumundan gelerek günümüze kadar ulaşmayı başaran zamansız ve evrensel bir gölge oyunudur. Burada bir perdenin arkasından oynatılan iki kukla karakterle birlikte insanları güldürmek amaçlanmış, herkesin kolaylıkla anlayabileceği yalın ve gündelik konulardan bahsedilmiştir. Karakterleri yönlendiren ustaya "hayali", ustanın yardımcısına "yardak", perdeye ise "ayna" denilmektedir.

Karagöz; eğitimsiz, cesur ve hazırcevap bir kişiliktir. Geçici işlerde çalışır. Dobra ve patavatsız bir insan olduğu için sürekli başı belaya girer. Aynı zamanda huysuzdur ve karısıyla da sık sık kavgı eder. Hacivat ise Karagöz'ün aksine eğitilmiş, kurnaz ve içten pazarlıklıdır. Özellikle nabza göre şerbet vermesiyle ünlüdür. Akıllı başındadır, kültürlüdür. Konuşmalarında sık sık Arapça ve Farsça kelimeler kullanmasından dolayı söylediği şeyler Karagöz tarafından genellikle anlaşılmaz ve en komik diyaloglar da bu şekilde ortaya çıkar.

İkili arasındaki atışmalar herhangi bir yazılı metne dayanmadığı için ustanın doğaçlama usulü (tulûat) aktardığı hikâyeler genellikle dönem şartlarından ve sıradan halk sorunlarından beslenir. Oyunun işleyişine göre; arzuhalci, sünnetçi, doktor, demirci gibi pek çok mesleğin hicvedilmesinin yanı sıra Osmanlı İmparatorluğu'nun içerisinde yer alan; Rum, Ermeni, Arnavut, Yahudi, Acem gibi etnik köken karakterlerine de zaman zaman yer verildiği görülmüştür.

Karagöz ile Hacivat'ın sahne geçişleri sırasında klasik Türk musikisinin pek çok nadide eserine rastlamak mümkündür. Bunun yanı sıra imparatorluk bünyesinde bulunan diğer etnik ve dini gruplara ait müzik türleri de karakterlerimize sık sık eşlik ederler. Buradan hareketle sanatın birleştirici gücünün halk üzerinde başarılı bir şekilde kullanıldığı ve bu sayede farklı özelliklere sahip insanların tek bir çatı altında toplandığını söyleyebiliriz.

Karagöz ile Hacivat'ın tarihsel kökenlerine dair çeşitli rivayetler vardır. Georg Jacup bu

oyunun Çinlilerden Moğollara, Moğollardan da Türklere geçtiğini iddia eder. Fakat başka birtakım araştırmacıların görüşlerine göre oyun Budizm vasıtasıyla Hindistan'a, Yahudiler vasıtasıyla da İspanya ve Portekiz'e ulaşmıştır. Bunun yanı sıra Karagöz ile Hacivat'ın menşei hem Bizans'a hem de Orta Asya Türklerine bağlayanlar da fazlasıyla mevcuttur. Ünlü seyyah Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nde bu iki karakterin Anadolu Selçuklu Devleti döneminde yaşayan gerçek kişiler olduğunu anlatır ancak sahnelenen bazı oyunların sonradan uydurulduğunu söyler.

Halk arasında en bilinen ve en çok kabul edilen rivayet ise Karagöz ile Hacivat'ın Sultan Orhan Gazi zamanında Bursa'da yapılan bir camii inşaatında çalıştığı rivayetidir. Buna göre; demirci Karagöz ve duvarcı Hacivat her gün birbirleriyle tatlı tatlı atışıp uzun uzun sohbet ederler. Onların bu noktadan konuşmalarını dinlemek isteyen işçiler de etraflarına toplanarak işlerini aksattıkları için cami inşaatı bir türlü bitmez. Haberi duyan Orhan Gazi bu duruma çok sinirlenip ani bir öfkeyle Karagöz ile Hacivat'ı idam ettirir fakat sonradan pişman olur ve vicdan azabı çekmeye başlar. Bunu gören Şeyh Küşteri ise Karagöz ile Hacivat'ın tasvirlerini yaparak onları komik şakalar eşliğinde bir perdede oynatır. Bu sayede de padişahın acısı biraz olsun dinmiş olur.

Metin And'ın anlatımlarına bakacak olursak eğer o, bu gölge oyununun 16. yüzyılda Yavuz Sultan Selim vasıtasıyla Mısır'dan Anadolu'ya

getirildiğini öne sürer. Ancak yer verdiğimiz bütün bu rivayetlere rağmen üzerinde fikir birliği sağlanmış net bir görüş hala daha bulunmamaktadır. Karagöz ve Hacivat'ın gerçek birer tarihi karakter olup olmadığı konusu da maalesef ki henüz aydınlatılmış değildir. Sadece bu iki tiptemenin aslında hüznü birer hayat hikayesine sahip olduklarını ve genellikle yanlış anlaşıldıkları için olayları mizahi bir dille dökerek yansıttıklarını bilmekteyiz.

Bir Yılın Ardından

Özgür BASUT

2025 yılına girerken insanlığın tek dileği vardı ya da en azından bizlerin: “Bu yıl biraz daha rahat geçsin.” Takvim ise alaycı muhtemelen bizlerle alay etti, zamanı gelince götüştünüz der gibi. Ve böylece 2025 başladı: Neresinden bakarsanız bakın dünya yanıyor, ekonomi çöküyor, demokrasi sürekli bakımda, barış bir türlü gelemedi, adalet yolunu kaybetti, bizlerin ise gözü kulağı marketlerin indirim haberlerinde. İnsanlığın en ortak ritüeli de değişmedi: “Yeni yıl yeni hayat” hadi bilemedin “yeni başlangıçlar!” umudu. Halbuki hepimiz biliyoruz, yeni yıl + eski ben + daha pahalı hayat = 2026. Umutsuzca gelebilir ama ne yazık ki gelen gideni aratıyor, tecrübe ile sabit...

Ekonomik gelişmelere bakıyoruz. “Dünya ekonomisi büyüyor” diyorlar; cüzdanlar ise sürekli küçülüyor. Şirketler rekor kâr açıklıyor, çalışanlara ise moral motivasyonu olarak “Biz bir aileyiz” konuşması yapılıyor. Bu aile dediği, miras bırakmayan fakat sürekli borç bırakan bir aile olmalı. Enflasyonla mücadelede evrensel strateji artık belli: Fiyatları önce yükselt, sonra düşmüş gibi yap, adına da büyük indirim de. İnsanlar marketlerde ürünlere bakarken bile gözleri doluyor. Et reyonuna yaklaşan vatandaş adeta müzayedede tablo inceliyormuş edasında. Peynir ise artık zenginlik göstergesi; misafir gelince sofraya koymak, mücevher kasasından elmas çıkarmakla eş değer. Kaşardan söz bile etmiyorum.

Market gezmek, halk arasında yeni bir spor olarak kabul ediliyor. Eskiden raf görevlisine yeni ürünün ne zaman geleceği sorulurdu, şimdilerde fiyatının ne zaman düşeceğini sorar olduk. Fiyat etiketi değiştirilirken çıkardığı o minik cırt sesi bile insanda duygusal travma yaratıyor.

Ülkede ekonomi herkesin uzmanlık alanı hâline geldi. Eskiden kahvede futbol konuşulurdu, şimdi çay bardağının buğusuna bakıp geleceğe dair hayat dersi veren insanlar var. Siyaset ise yıllardır değişmeyen bir oyun: herkes aynı şeyleri söylüyor, kimse hiçbir şeyi yapmıyor; ama yine de hepimiz umutlu gibi yapıp ertesi sabah işe gidiyoruz. Siyasi tartışmalar artık futbol muhabbetini geçmiş durumda. “Bu ülke nereye gidiyor?” sorusu, “Fener bu sene şampiyon olur mu?” kadar duygusal ve bir o kadar da umutsuz bir hal aldı.

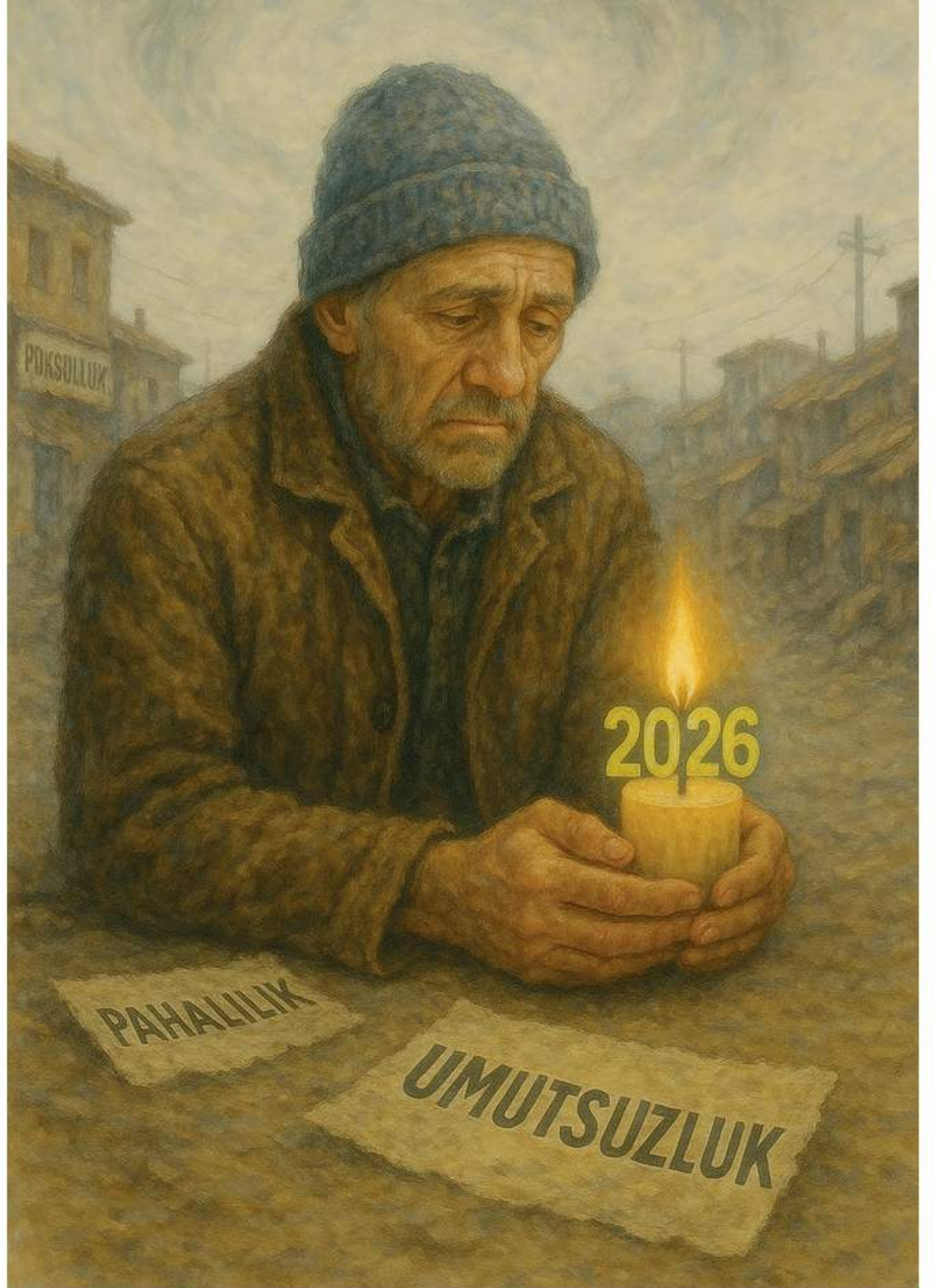
Hele demokrasi yok mu? Ülkede uzun vadeli bir yatırım gibi: herkes konuşuyor, kimse yatırım yapmıyor. Seçimden önce vaatler yükseliyor; seçimden sonra ara ki adaleti adil haliyle bulasın. Zaten nadiren ortaya çıkıyor, görüldüğünde de herkes şaşırıyor, gerçek mi diye...

Barış kelimesi ise, coğrafyada bomba imha uzmanı hassasiyetiyle kullanılıyor. Kürt meselesi yıllardır bekleyen bir güncelleme gibi: ekrana sürekli “Şu an uygun değil, daha sonra tekrar deneyin” bildirimi düşüyor. Birileri barıştan bahsettiğinde hemen ortam geriliyor. Huzurun olmadığı yerde huzurun kaçmasından korkmak da ayrıca düşünülmesi gereken bir olgu zannımca...

Bazen sanki barışın kendisi, yanlışlıkla gruba alınmış ama mesaj atmaya çekinen bir kullanıcı gibi.

Dünya siyaseti zaten 2025'te tam bir şov programına döndü. Eskiden devlet adamları birbirine nota verirdi, şimdi tweet atıyorlar. Diplomasi 280 karakterlik laf sokma yarışına dönüştü. Yapay zekâ ile hazırlanmış politik konuşmalar, politikacıların kendi konuşmalarından daha mantıklı bulunuyor. Çünkü yapay zekâ ne rüşvet alıyor ne torpil yapıyor. İnsanlar ise bu özelliğinden dolayı yapay zekâyı güvenmekte tereddüt ediyor, zira bu kadar düzgün bir şeyin sisteme uymayacağından endişeleniyor...

Kültürel tarafta herkesin bir yorumu var, ama

kimse hiçbir şey okumuyor. Kitap okunmuyor ama kitap alıntıları paylaşılıyor. Diziler artık izlenmiyor, tüketiliyor. Konserlere müzik için değil, sosyal medyada paylaşım yapmak için gidiliyor. Yani anı yaşamayı boş vermiş, kaydetmekle meşgulüz. Haliyle artık bütün anılarımız filtreli artık

Teknoloji ise 2025'e damgasını vurdu bence. Yapay zekâ roman yazıyor, resim çiziyor, senaryo hazırlıyor. Tek yapamadığı şey bizim yerimize işe gitmek ki, sanırım yakın gelecekte o da olacak.

Bütün bu hengamenin ortasında insanlığın ruh hali üç kelimeye sığdı: geçmişe özlem, geleceğe kaygı, şimdiye yetişme telaşı. İnsanlar artık yaşadıkları anı bile önce telefonlarına göstermek zorunda. Eskiden günlükler vardı, şimdi hikayeler var.

Yeni yıla yaklaşırken içimizde yine o tuhaf kıpırtı belirliyor. Umut, insanın inatçı bir kası gibi çalışmadıkça zayıflıyor ama hiç kaybolmuyor.

Belki bir gün demokrasi gerçekten gelir, belki adalet bir kahvede çay içer, belki barış kapıyı çalar. Kapıyı açmasak bile zili çalar yani.

Ve bir şekilde yıl bitti. Hepimiz yorgun, biraz kırık, bütçesi dağılmış, psikolojisi “stoklar tükendi” modunda yeni yıla hazırlanıyoruz. Yine de içimizden bir ses diyor ki: “Belki bu yıl daha iyi olur.”

Belki markalar gizli anlaşmalarını bozar, belki peynir halkla barışır, belki siyasetçiler bir günlüğüne sosyal medya hesaplarını kapatır. Belki de en büyük mucize gerçekleşir: barış, adalet ve demokrasi güzelleme cümlelerinde değil, hayatın tam ortasında bize dokunur.

Takvim yine alaycı gülüyor olabilir. Ama biz de gülüyoruz; belki tırlatmaktan, belki de başka seçeneğimizin olmayışından.

Vesselam, daha güzelini ve iyisini umut etmeye devam...

Mutlu Yıllar...

Müşteri memnuniyetini çok önemsiyoruz!

Güvenli
yarınlar için
her zaman
yanınızdayız

HİZMETLERİMİZ

- Trafik Sigortası
- Kasko Sigortası
- Tamamlayıcı ve Özel Sağlık Sigortaları
- Konut Sigortası
- İşyeri Sigortası
- DASK Sigortası
- Yurtiçi ve Yurtdışı Seyahat Sigortaları

UYGUN FİYAT TEKLİFİ ALMAK
İÇİN BİZE ULAŞIN!

0533 395 9903
AYSEL
KOCAOĞLAN

ayselkocaoglan@gmail.com

0532 066 7838
DOĞANCAN
KOCAOĞLAN

axadogancan@hotmail.com

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/C. Datça / Muğla

Lüks Akıllı Villalar

Antalya Kepez'deki bu eşsiz projeden avantajlı fiyatlarla ev sahibi olmak için geç kalmayın!

Yasin BASUT

0546 476 23 04

Sessizliğin Yükü

Lorin ALGÜL

İnsan, doğası gereği anlatmak ister. Bir acıyı, bir sevinci, bir hatırayı. Anlatmak, hem kendine hem karşısındakine "buradayım" deme biçimidir. Fakat bazı duygular vardır ki ne dil yeter onları ifade etmeye, ne gözyaşı dökülmeye cesaret eder. İçimize çöreklenen, adına bile güçlük anlam yüklediğimiz o karanlık duygular; zamanla bizi içeriden içeriye çürütür. Kendi içimize gömülürüz, kendi sesimizde kayboluruz.

Çoğu zaman bu sessizlik, insanın kendini koruma biçimidir. Çünkü duyguların açıldığı her kapı, hatıraların da içeri dolmasına izin verir. Bazı hatıralar ise yalnızca hatırlanınca bile can yakar. Bu yüzden insan, konuşmak yerine susmayı seçer; anlatmak yerine saklamayı. Oysa sakladığımız her duygu, kendine bir yer bulmak için içimizde büyür, genişler ve sonunda bizi daraltmaya başlar. Suskunluk, zamanla insanın kendi içinde kurduğu bir labirente dönüşür.

Anlatamamak; bir tür görünmezliktir. Ne hissettiğini ifade edemezsin, çünkü bazen ne hissettiğini bile bilemezsin. Sadece ağır olduğunu bilirsin. Bir yorgunluk, bir taş gibi oturur göğsüne. Herkes senin "iyi" olduğunu sanırken, sen günden güne eksilirsin. O eksilme öyle sessizdir ki, ne bir çılgılık duyulur, ne bir iz bırakır. İnsan dışarıdan dimdik durur ama içerde parça parça dağılır.

Sessizliğin en acı tarafı, insanı zamanla kendine bile yabancılaştırmasıdır. Kendini tarif edemez hale gelirsin; neye üzüldüğün neye sevdiğini, neden yorulduğunu bile ayırt edemez olursun. İçindeki karmaşa, adını koyamadığın bir sis gibi yayılır. İşte bu sis, insanın kendini görmesini zorlaştırır. Bir gün aynaya baktığında yüzünü seçsen bile, yüreğini seçemez hale gelirsin. Çünkü suskunluk, insanı kendi içinden uzaklaştırır.

Kimi zaman korkudur bu suskunluğun sebebi. Kimi zaman utanç. Kimi zaman sadece anlaşılmayacağından emin olmak. En kötüsü de budur belki: Anlatmaktan değil, anlaşılammaktan vazgeçmektir insanı susturan. Çünkü anlaşılammak, yalnızca sözcüklerin kaybolması değil, insanın kendi varlığının görünmez olmasıdır. "Seni anlıyorum" cümlesi kadar şifalı çok az şey vardır bu hayatta.

İnsan, anlaşılmayı beklerken çoğu zaman yanlış anlaşılmaktan da korkar. Bir cümlemin yanlış yere varmasından, bir duygunun hafife alınmasından, bir acının sıradanlaştırılmasından. Bu yüzden kelimelerin ağırlığı büyür, boğaza düğümlenir. O düğüm çözülmemeyince insan vazgeçer; anlatmaktan değil, anlatmaya çalışırken yeniden incinmekten korktuğu için susar. Aslında suskunluk, çoğu kez yaraların tekrar açılmaması için örülen ince bir zırhtır.

Ve insan, en çok sevdiklerine yetemediğini düşündüğünde yıkılır. Onları sevdiğini yeteri kadar

anlatamayınca, anlatamadığı kadar uzaklaşınca. "Ben buradayım, senin için buradayım" demek ister ama kelimeler yolunu bulamaz. Sevgiyle, iyi niyetle, yorgunlukla çırpınır ama bazen elinden gelen sadece susmak olur. Bu suskunluk, pes etmek gibi görünür ama aslında içten içe süren bir dirençtir. Görünmeyen, adı konmayan bir mücadele.

Bu mücadele çoğu zaman en yakınındakiler tarafından bile fark edilmez. Çünkü insan, en büyük çöküşlerini sessizlikle yaşar. Bir gün, sıradan bir anın içinde, bir bakışta, bir dokunuşta kırılır içindeki dayanma gücü. Öyle anlarda insanın en çok ihtiyaç duyduğu şey yargısız bir dinleyendir. Kelimelerini toparlayamasa bile yanında duracak biri. İnsan bazen anlatmak için değil, sadece anlaşılmaya izin vermek için bile bir omza ihtiyaç duyar.

Direnmek zordur. Çünkü insan sadece dışarıdaki yüklerle değil, içindeki depremlerle de savaşır. Her gün yeniden ayağa kalkmak, gülümsemek, normalmiş gibi davranmak. Oysa içinde bin parçaya bölünmüş bir yürek taşır. Ve bazen bu kırık kalple yürümek, hayatta kalmanın ta kendisidir. İşte o zaman pes etmek, bir yenilgi değil; insan olmanın kaçınılmaz bir yanı olarak çıkar karşımıza. Çünkü hep güçlü kalmak, insan doğasına aykırıdır.

Bazen insanın en büyük gücü, "güçsüzüm" diyebilmesindedir. Çaresizliğini kabul etmek, onunla barışmak, kendine yüklenmeyi bırakmak... Bu kabulleniş, çoğu zaman bir bitiş değil, bir başlangıçtır. Kırılganlığını tanıyan insan, kendini daha doğru taşır. Artık maskelerle değil, kendi gerçekliğiyle yaşar. Bu da sessiz ama derin bir iyileştirici gücü beraberinde getirir.

Ama yine de bir çıkış yolu vardır: Anlatmak. Ya da en azından anlatmaya cesaret etmek. Çünkü acı, paylaşıldıkça azalır. Korku, dillendikçe dağılır. Sessizlik, bozuldukça insana yer açar. Anlatmak, kendi varlığını yeniden kurmaktır. İnsanın kendine dönmesi, "ben de varım" diyebilmesidir. İçimizde biriken karanlığa bir pencere açmaktır bazen. Ve o pencereden süzülen en küçük ışık bile insanı yaşama bağlamaya yeter.

Belki bir kelimeyle, belki bir göz temasıyla başlar anlatmak. Belki bir gün bir dostun omzunda, belki bir yabancıнын samimi sessizliğinde. Ama mutlaka bir yerden başlar. Çünkü insan anlatabildikçe var olur. İçindeki o tarifsiz yükü sözcüklere döküldükçe hafifler. Ve işte o zaman, hem kendine hem sevdiklerine yetmeye başlar.

Anlatmamak ya da anlatamamak anlaşılma korkusunun dışı vurumudur. Belki de bazen yalnızca ertelenmiş bir cesarettir. Ve her cesur hamle, insanın kendine attığı ilk adımdır...

İyileşme Spirali

Dyt. Canan Kaplan ERMİŞ

Etrafınızda veya kendi hayatınızda illaki görmüşsünüzdür diyet yapan, zayıflamaya çalışan insanları. İlk zamanlar büyük bir motivasyonla başlanır güzel gider ama sonrasında işler değişmeye başlar. Başlarda çok hızlı bir şekilde giden kilolar artık gitmemeye başlar, her şeyi çok güzel yapmanıza rağmen kilo veremediğiniz hatta kilo aldığınız zamanlar olur. İşte bu duruma iyileşme spirali denir.

Yani kişinin hem bedenene hem de ruhen değişen hayat düzenine olan adaptasyon sürecine denir. Bu süreç sanılanın aksine doğrusal değildir. Hep ileri ileri yani hep kilo vermeli değildir. Bazen kiloda durmalar, bazen kilo almalar olur. Tamda bu noktada programınızı çok iyi yapmanıza rağmen kendinizden ya da programınızdan şüphe etmenize hiç gerek yoktur.

Bakın kilo dediğimiz şey yağ dokusu olsa bile netice de vücut dokularından biridir. Ve vücut ağırlığının %10' nu kaybettikten sonra bağışıklık sistemi koruyucu mekanizmalarını devreye sokmaya başlar ve "ne oluyor vücut elden mi gidiyor" diye ayar veriyor, kilo verme hızını düşürüyor.

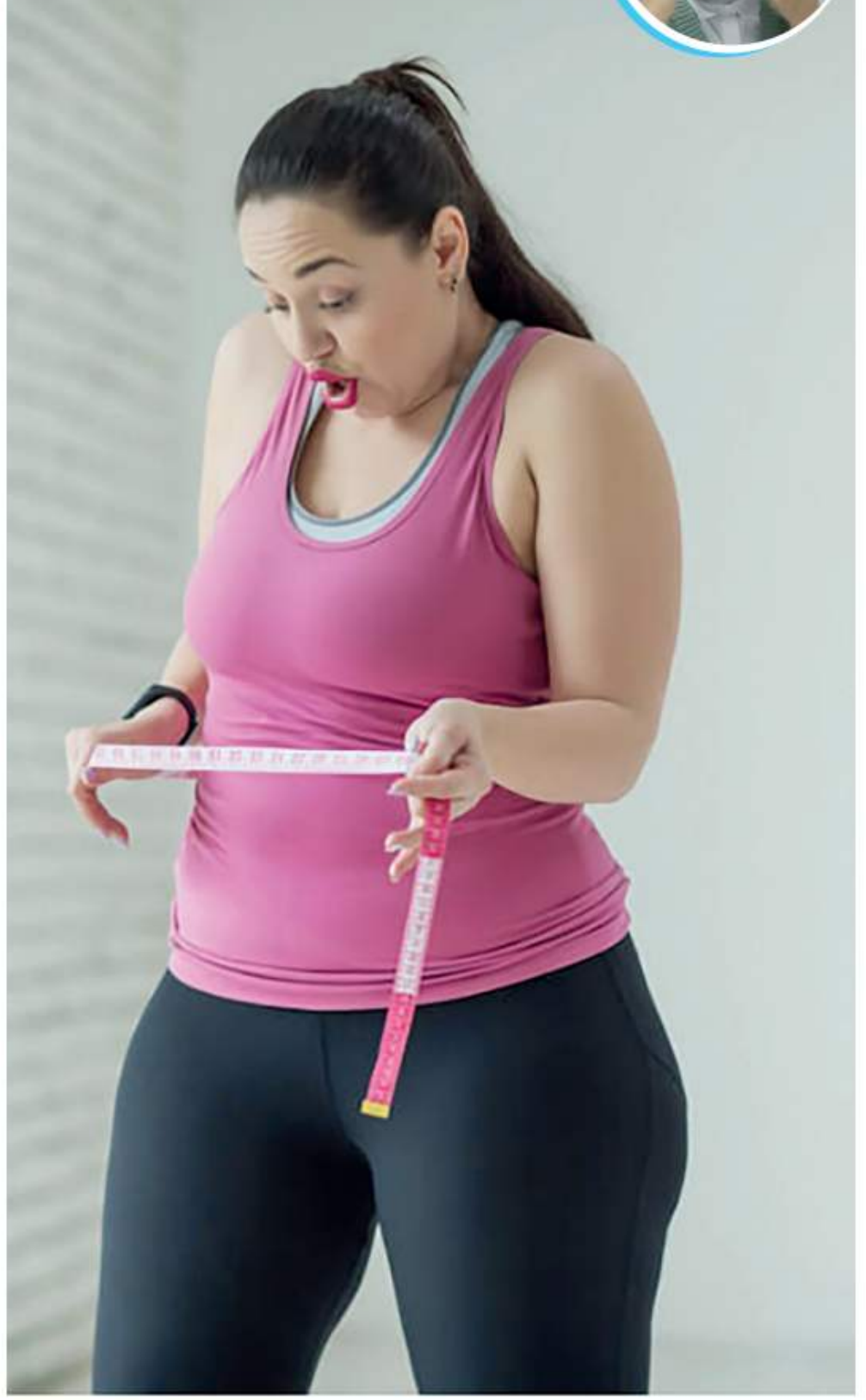
Başka bir deyişle yıllarca aynı kiloya alışan metabolizmanın yeni kiloya alışması sadece fizyolojik bir olay değildir. Aynı zamanda hormonal, nörolojik ve psikolojik bir süreçtir ve bu süreçlerin yeniden yapılandırılması gerekmektedir.

Örnekle açıklarsak eğer 100 kilo ile diyet başlayan orta yaşlarda sağlıklı bir birey ilk ay 6-10 kilo arası, ikinci ay 4-5 kilo arası, üçüncü ay 2-3 kilo arası verirken dördüncü ay kilo veremeyebilir ve hatta beşinci ay +1 kilo alıp, altıncı ay 2-3 kilo verebilir. Ki bu süreçte kişinin programını harfiyen uydugunu varsayıyoruz. Bu çok olağan ve doğal bir süreçtir. Bahsettiğimiz iyileşme spirali şahane bir örnek.

Konunun daha iyi anlaşılması için başka bir örnek vereceksek olursam eğer; yine 100 kilo ve orta yaşlarda sağlıklı bir birey ilk 5 ayda 20 kilo verip, kalan 20 kiloyu her şeyi iyi yapmasına rağmen 2 yılda ancak verebilir (kişinin ideal kilosunun 60 kilo olduğunu varsayıp, yıllardır bu rakamı görmediğini düşündüğümüz bir tabloda). Bu vücudun tüm sistemlerinin yeni vücuda adaptasyon sürecidir. İşte tamda burada bunu bilmek, bu farkındalıkta olmak, reel hedefler ile süreçten beklentiye girmek ve düşünme yapısını ona eğiltmek gerekiyor.

Yoksa her taraf reklam, afiş, kıyaslama, kendini yetersiz hissetme ile ilgili saçma sapan görseller, söylemler, videolar ile dolu. Tam da bu noktada zihnimizin çok temiz, berrak ve net olması gerekiyor.

İyileşme spirali bize gerilemelerin sürecin bir parçası olduğunu ve bunu bilmenin fayda sağlayacağını öğretir. Düşmelerin, gerilemelerin değişim yolculuğunu etkilememesi gerektiğini, aksine bu yolu kararlılıkla sürdürebilmeyi amaçlayarak başlamanın daha doğru olacağını öğretir. Bu bağlamda sağlıklı ve kolay kilo verme süreçleri diliyorum.

AKSU VİDANJÖR

Altyapının görünmeyen kahramanı

Aksu vidanjör olarak yıllardır aynı titizlik ve hızla çalışıyoruz

Profesyonel ekibimizle 7/24 hizmetinizdeyiz

Foseptik temizliği hizmetleri için HEMEN ARAYIN!

0555 974 30 58 - 0532 015 99 78

Yatlimanı'nın İncileri

Mavi Ay Restaurant

&

Rakım 45+3 Tekel Büfe

Yatlimanı'nın eşsiz manzarasından et, balık ve mezerin en lezzetlilerine doyacağınız restaurantımız ve yedi yirmi dört kapıları sizlere açık olan tekel büfemizle hizmetinizdeyiz.

Tekne ve Yatlara Servisimiz Vardır!

Atatürk Caddesi Yatlimanı Sokak No: 2/BC

© maviaydatca_

0543 609 76 65

Düşüncelerden süzülenler

"Sen bana soğuk davrandığında benim ne kadar üşüdüğümü bir bilsen, kalbimi ceketinle örterdin."

Cemal Süreya

"İnsan, kendi içine düşen ilk gölgeden korktuğu için karanlığı yaratmıştır."

Novalis

"Kendini bilmek, kendini aşmaya başladığın ilk andır."

Plotinos

"Kendimizi duymadığımız için başkalarını yüksek sesle dinleriz."

Nietzsche

"Düşüncelerimiz bize ait görünür; oysa çoğu, içimizde çalınan yabancı melodilerdir."

Schopenhauer

"Anlam, her zaman biraz eksiktir; tam olan şey yalnızca hiçliktir."

Heidegger

Bunları biliyor muydunuz?

Biz yıldızları, galaksileri, gezegenleri görüyoruz ama bunlar evrenin sadece %5'i. Geri kalan: %27 karanlık madde, %68 karanlık enerji. Bunların ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz.

Turritopsis dohrnii adlı denizanası, biyolojik olarak ölümsüzdür. Öldükten sonra çocuk hâline dönüp yaşam döngüsüne yeniden başlayabilir.

Beyniniz, vücudunuzun sadece %2'sini oluşturmaya rağmen toplam enerjinin yaklaşık %20'sini kullanır.

Bülent ZEYTİN

Düşün-me

Günlük yaşamın karmaşası, sıradanlığı ve tekdüzeliği içinde, hayatın bir ezber formuna bürünmesiyle birlikte, düşünme yetimizi yavaş yavaş kaybettiğimiz kanısındayım.

Anlamli bir bütünlük taşımayan, sorgulama ve meraktan azade, fikri içerikten yoksun, anlamsal kurgusu olmayan tepkiler ve sesler çıkarıyoruz. Düşünebilmekten çok, düşünmenin taklidini yapıyor gibiyiz.

Günlük yaşam, bir dizi tekrarın toplamı gibi; ezberlenmiş davranış kalıplarının ve otomatik tepkilerin toplamı hâline geldi. Sabahları aynı saatte uyanmak, aynı yolları yürümek, aynı kelimeleri söylemek, aynı yüzlere aynı tepkileri vermek... Her şey, sanki görünmez bir senaryonun içinde, çoktan yazılmış bir rolü oynar gibi. Bu tekrarın içinde, düşünce yavaş yavaş siliniyor; yerini, anlamlı içeriklerden yoksun, içi boş tepkilere bırakıyor.

Basit bir "neden" sorusu bile beynimizin otomatik pilota bağlı "tepki" modundan çıkıp "analiz" moduna geçmesini sağlar. Hatırda çıkmaması gereken bir diğer şey ise: düşünme ve sorgulama, iyi ve doğru yaşamın mutlak ön koşuludur. Oysa biz, hızın ve konforun büyüsüne kapılmışız. Kısa yoldan sonuca ulaşmak, cevabı hazır almak, zihinsel çabadan kaçma telaşımız, en büyük ve en acı kaybımızı beraberinde getiriyor. Bunlar, düşüncenin değil, alışkanlığın ve itaatın dilidir.

Peki, elimizden kayıp giden bu "düşünme" edimi, basit bir yorgunluk mu, yoksa iktidarın kurduğu sessiz bir tuzak mı?

Düşünmek, yalnızca zihinsel bir faaliyet değil, aynı zamanda kendi hayatınızın kontrolünü elimize alma eylemidir. Merakla başlar, sorgulamayla derinleşir. Bu iki kavram arasında bütünlüklü, derinlikli zihinsel bağlar kurmayı zorunlu kılar. Ancak biz, verdiğimiz otomatik tepkilerle, ezberlenmiş günlük ritüellerle, zihinsel tembelliğe ve kısa yoldan sonuca ulaşma arzusuna teslim oluyoruz.

Zihin, kullanılmadığında körelir. Sorgulamadıkça paslanır. Merak edilmedikçe içe kapanır. Ve sonunda, yalnızca dış uyaranlara tepki veren, kendi iç sesiyle bağını yitirmiş bir varlığa dönüşürüz. Konuşuruz ama anlatmayız. Tepki veririz ama düşünmeyiz. Ses çıkarırız ama anlam üretmeyiz.

Kuşkusuz, her iktidar ve her güç odağı bunu ister. Çünkü sorgulamayan, merak etmeyen, olaylar arasında bağ kuramayan bireyler ve toplumlar, kendilerine sunulanı sorgusuz sualsiz kabul eder. Bu da gücün ve iktidarın sürmesine katkı sağladığı gibi, bireyi iktidar ve güç mekanizmasının en uysal parçasına dönüştürür. İktidarlara sadece yasaklarla değil; neye inanılacağını, neyin normal olduğunu söyleyen hazır bilgi ve söylemler üreterek insanı yalnızca tüketen bir nesneye dönüştürür.

Hal vaziyet buyken, düşünme yoksunluğuna ve itaate rıza göstermek, iktidar ağlarının uysal ilmiğine gönüllü olmak manasına gelmez mi?

O halde, kendimize sormamız gerekmez mi: Sabah alarmından başlayıp uyku saatine kadar uzanan bu kör akışta, en son ne zaman gerçekten durup, bir inancı, bir bilgiyi veya bir rutini merakın ve şüphenin hiddetiyle sorguladık? Eğer zihnimiz, yalnızca maruz kaldığı verileri işleyen pasif bir kayıt cihazı olmaya devam ederse, yaşadığımızı sansak bile, aslında yaşanmaya değmeyen bir taklidi sürdürmüş olmaz mıyız?

Hayatta kalmak ile "iyi yaşamak" arasındaki o ince çizgide; düşünmekten, sorgulamaktan, bağ kurmaktan, eleştirel bir düşünceyi yaşamın ve eylemin odak noktasına koymaktan başka bir yol var mı?

İçişleri Bakanlığı: "Telefonda kendisini polis, asker, savcı olarak tanıtıp, ADINIZ FETÖ/PDY vb. TERÖR ÖRGÜTÜ SORUŞTURMASINA KARIŞTI diyerek para ve altın isteyenlere inanmayın."

DÜN'DEN BUGÜN'E

Seres'ten Roma'ya: Zamanda Bir İpek Yolculuğu

Okan ÖZALP arkeologdatca@gmail.com | 0543 893 5417

Zaman Otobüsü'nün egsoz dumanı tüterek durduğu yer, Milattan önce birinci. yüzyılın kalabalık bir Roma pazarıydı. Kaptanımız, elindeki ipek tiftiği peleriniyle uyumlu, mor renkli tuniğiyle gururlanan Tiberius'tu. "Mürettebat!" diye bağırdı. "Sizleri lüksün ve entrikanın, yani ipeğin kalbine götüreceğim. Ancak unutmayın, adaşım olan İmparator Tiberius döneminde ipek giyen erkekler ayıplanıyor ve cezalandırılıyordu, bu yüzden dikkatli olun; mor renkli ipek kıyafetlerden uzak durun!" Pazardan mor renk dışında diğer ipek ürünler olan ipek terlikler, altın ile ipeğin harmanlandığı lüks, zarif kadın abiyeleri, ipek avcı ceketleri, transparan ipek gecelikler, ipekten yapılmış rengarenk tespihler, ipekten gelinlik duvakları, ipekten yapılmış beyaz ipek kağıtlardan alabilirsiniz. Aklınızda bulunsun, zaman otobüsümüzün bagajı geniş. Buradaki alışverişi bitirdikten sonra ilk durağımız Kos Adası olacak. Yolculuğumuz öncesi size ipeğin tarihi ile ilgili dağıttığım kitapları okuduysanız yolculuğumuz esnasında karşılaşacağınız kişileri ve yerleri kolaylıkla hatırlayacaksınız. Basıyorum gaze, kemerlerinizi bağlayın!"

Otobüs, ipekböcekçiliğinin Avrupa'daki ilk durağı olan Kos Adası'na indi. Bir tarlanın kenarında, yerel halkın "Koslu Pamfile" olarak adlandırdığı, zarafetiyle ünlü bir kadın, titizlikle kozaları inceliyordu. Pamfile, Aristoteles'in de bahsettiği gibi, ham ipeği ilk işleyen ve ipekböceği yetiştiriciliğini keşfeden kişi olarak biliniyordu. Yolculardan biri olan Arkeolog Lara, heyecanla fısıldadı: "İşte **Coca Vestes**'in doğuşu! Romalı hanımların ilk ipek elbiseleri buradan pazarlanacaktı."

Kaptan Tiberius, elindeki bir notu okudu: "Pamfile'nin ürettiği ipekler, 'çok şeffaf ve ince' olarak ün salmıştı. Hatta Persius, eserinde buranın ünlü 'kaygan ve ince ipeğinin Karadeniz'deki kentlere pazarlandığından bahseder."

Geziye başladığımız noktadan adım adım uzaklaşacağız. Sıradaki durağımız: İpeğin ilk üretildiği nokta olan Seres Diyarı (Çin), Otobüs, Strabon ve Yaşlı Plinius'un bahsettiği, uzak ve gizemli topraklara süzüldü.

Bir Seres köyünde, antik yazar Yaşlı Plinius'un anlattığına benzer bir sahne yaşıyorlardı: Gençler, meşe ve selvi gibi ağaçların kuru yaprakları üzerindeki ipek kozalarını topluyorlardı. Köyün yaşlılarından biri, kozaların suyla yumuşatılıp, kamıştan yapılmış bir iğneyle

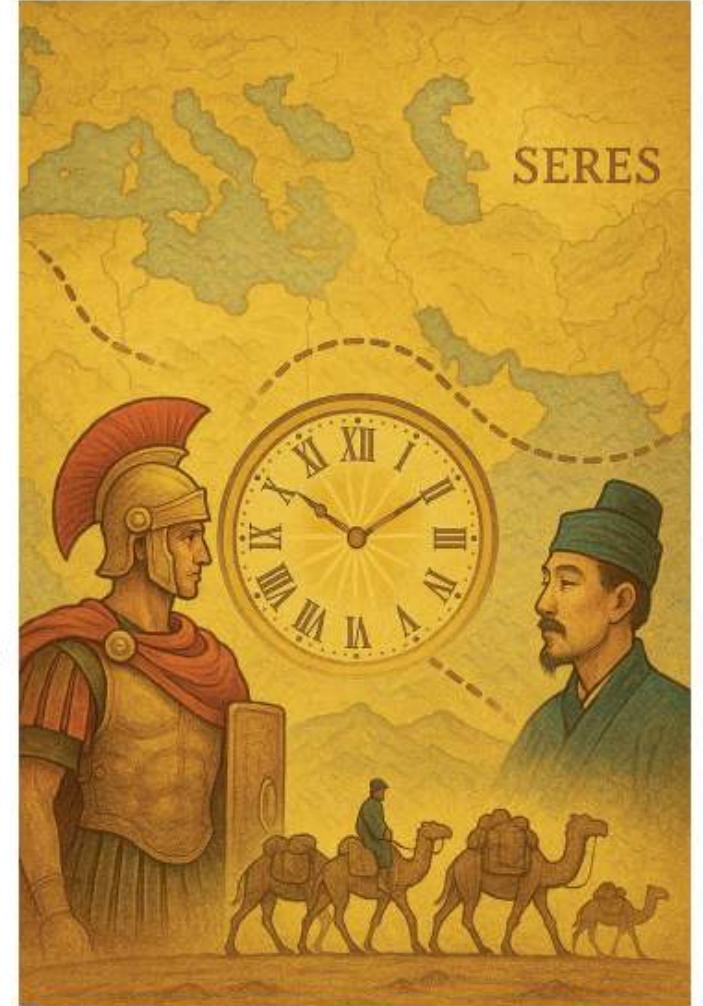
iplik haline getirilişini gösterdi. İleri işaret ederek "Bunlar," dedi Kaptan Tiberius, savaş sanatlarını bir kötülük olarak gören Seresler. Bu gençlerin işleri güçleri ipek ve ticarettir bu sebeple savaşı sevmeyiz. İpekleri buradan, İpek Yolu denen o karmaşık ağlarla Akdeniz'e ulaştırmaya çalışacaklar."

Lara araya girdi: "Pausanias'ın anlattığı o detayları hatırlıyor musunuz? Seresler, ipek böceklerini artık doğal ortamlarında değil, özel evlerde besleyip seri üretime geçmişlerdi!" Yaşlı teyze konuşmasına devam etti: "Evet Laracım, haklısın. İpek o kadar çok para kazandırdı ki bizlerde ipek üretimini serileştirmek için evlerimizin bölümlerini ipek böceklerine ayırdık. Ah şu para hırsı rahatımı bozdu; benim odada ipek böceği besleme noktası oldu. Bizimkiler beni daha küçük bir odaya taşıdılar, kocaman odam gözümde tutuyor artık." Rahatı kaçmış yaşlı teyzemizi geride bırakarak otobüsümüze koştuk.

Aniden, otobüsten bir anons yankılandı: "Dikkat! Roma'da 'Ne vestis Serica viros fadaret' (erkekler ipek giysiler giyerek kendilerini kirletmemelidir) yasası yürürlüğe girdi! Mor renk ve ipek giyenler ağır cezalarla karşı karşıya! "Yolcular, ipeğin kendi ağırlığınca altınla eş değer olduğu bu dönemde, yasakların ne kadar sert olduğunu fısıldaştılar. Bir sonraki durak Doğu Roma'nın kalbi olan İstanbul(Konstantinopolis)ti demek. Otobüsümüzün zaman durağı yazısı Milattan sonra altıncı yüzyıl ve İmparator Justinianus Dönemi yazısını gösteriyordu.

Otobüs, büyük bir dut bahçesinin kenarına park etti. Ortamda büyük bir heyecan vardı. Bir manastırın önünde, Nasturi rahipler, Persli bir tüccar kılığında, gizlice getirdikleri ipek böceği yumurtalarını İmparator Justinianus'a sunuyorlardı. Ne kadar şanslıydık ki imparatoru görebiliyorduk. Öyle herkese nasip olmazdı koca imparatoru görmek.

Kaptan Tiberius, muavin koltuğundan bize doğru dönerek zaferle gülümsedi: "İşte tarihi an! Ham ipeğin Avrupa'da üretilmeye başlandığı an! Bu sayede ipek ticareti, imparatorluğun tekeline geçecek ve bir gelir kaynağı olacaktı." Lara, şehrin hareketli sokaklarını işaret etti: "Görüyorsunuz, ipek artık sadece lüks değil; ipek, artık hayatın her alanında! Zengini, fakiri herkes

ipek elbiseler içerisinde. Demek ki hammaddeye ulaşıncı üretim ucuzlamış ve üretim çoğalmış."

Ancak otobüs, son durağa doğru ilerlerken, Kaptan Tiberius'un sesi hüzünlendi: "Bu tekel bile sonsuz sürmedi. Milattan sonra 1152'de Sicilyalı Amiral Maius'un İstanbul çıkarması sırasında ele geçirdiği ipek dokumacısı Yunan esirler, ipek üretimini İtalya'ya götürerek gelişen İtalyan ipek imalatının temelini attılar. Böylece Bizans'ın ipek tekeli kırılmış oldu. Ama üzülmenin Justinianus zengin olmasına rağmen fakiri her zaman gözetir. İpeğin fiyatını yükseltmeyecektir."

Zaman Otobüsü, motorunu çalıştırdı. Kaptan, elindeki ipek parçasına baktı: "Seres'in gizeminden, Roma'nın yasaklarına, Kos'un şeffaflığından Bizans'ın tekeline... İpek, sadece bir kumaş değil, medeniyetlerin kaderini değiştiren bir güçtü." diyerek zaman yolculuğuna başladığımız noktaya göz açıp kapayıncaya kadar geri dönmüştük.

π 3.1415926535...
elektronik

Dünya ile bağınız kopmasın

UYDU - KAMERA
BİLGİSAYAR TAMİR ve SATIŞI

0545 901 47 17 - www.pielektronik48.com

Yaşam alanınıza hijyen
ve estetik katar

0507 921 02 04

Yağmurlu
Mermer

ozgurbasut@gmail.com

Özgür BASUT

Kalpten Kalbe Akan Ömür

İki insanın birbirine duygularla bağlanması, hayatın büyük gürültüsü içinde sessizce gelişen bir mucizedir. Bu mucizeyi anlamak için çoğu zaman geriye dönüp bakmak gerekir; çünkü sevgi, kendini büyük sözlerle değil, küçük temaslara, sıradan gibi görünen anların içindeki derinlikle belli eder. İlk karşılaşmanın belirsizliği, birbirini anlamaya çalışırken insanın içine çöken o tatlı tedirginlik, seslerin ve bakışların yavaş yavaş tanıdıklaşması. Aslında tüm bunlar, iki ayrı hayatın kendi ritimlerini yan yana getirmeye başladığının işaretleridir.

Bir ilişkiye başlamak, insanın kendisine dair bildiğini sandığı birçok şeyi yeniden keşfetmesi anlamına gelir. Karşındaki insanın yaralarına dokunmak, kendi karanlıklarını yüzleşmek, karşılıklı güvenin yavaşça ördüğü o görünmez köprü. Bunların her biri, sevginin yalnızca bir duygudan ibaret olmadığını; emek, sabır ve cesaret isteyen bir insanlık hali olduğunu gösterir. Çünkü iki insanın birbirine yaklaşması, sadece bir "biz" yaratmak değil; aynı zamanda iki ayrı "ben" in yeniden şekillenmesidir.

Fakat hayatın gerçekliği de kendini bir noktada gösterir. Birlikte yaşamak, sadece romantik anlarla örülü bir masal değildir; kırılganlıkların, anlaşmazlıkların, sessiz duvarların ve zaman zaman sabrın zorlandığı anların da içinden geçer. Bir ilişkinin asıl değerini belirleyen şey de tam burada ortaya çıkar: İnsan, en çok sevdiği insanla bile zaman zaman çatışabilir; ama o çatışmaların ortasında hâlâ birbirine tutunmanın bir yolunu bulmak, gerçek bağın ta kendisidir. Sevginin zarafeti kadar direnci de vardır. O direnç, fırtınanın ortasında yönünü kaybetmeyen bir iç pusuladır.

Günlük hayatın akışı içinde büyüyen ilişkiler, en çok sade anlarda kendini belli eder. Birlikte yapılan bir kahvaltının sıradanlığı bile iki insanın uyumunu fısıldar. Akşam eve dönüşte kapıda bir gülümseme karşılanmak, yorucu bir günün ağırlığını unutturan bir duygu mucizesidir. Bazen de iki insan aynı odada sessizce oturur, ama o sessizlik yalnızlıktan değil; birbirinin varlığıyla doldurulmuş bir huzurdandır. İşte bu sade ayrıntılar, ilişkilerin gerçek altyapısını oluşturur; gösterişsiz, doğal ve derin.

Zaman ilerledikçe iki insan arasında bir tür ortak ritim doğar. Eşyaların yerinden, ses tonundaki tınıdan, birlikte alınan kararların sükunetinden anlaşılan bir ritim. Birlikte yaşanan yıllar, tarafların birbirine gösterdiği özenin ayrıntılara işlenmiş halidir. Birinin endişesini sezmek için artık uzun cümlelere gerek kalmaz; bir bakış yeter. Sevinçleri büyüten de, üzüntüleri hafifleten de bu karşılıklı sezgi ve samimiyettir. Çünkü sevgi yalnızca bir duygu değil, bir "hal"dir; insanın bir ömrü paylaşmayı göze aldığı bir yol arkadaşlığı halidir.

Bununla birlikte, ilişki iki insanın yalnızca birbirine yaslanmasıyla da sınırlı değildir. Birlikte yürüyen insanlar, aynı zamanda birbirinin yoldaşı, sırdaşı, destekçisi ve bazen de aynası olur. İnsan, sevdiği kişide kendi iyileşebilecek yanlarını görür, güçlü yönlerini fark eder, eksiklerini ise sevginin ışığında tamamlar. Bir ilişkide büyümek, sadece el ele yürümek değil, birbirinin hayatına iyi bir iz bırakma gayretini sürdürmektir.

Ve benim için tüm bu yolculuğun merkezinde duran o güzel kadın. Bu yeni yılın ilk günü senin doğum günün. Birlikte kurduğumuz hayata her baktığımda, seninle geçen her anın içimde bıraktığı sıcaklığı ve huzuru daha iyi anlıyorum. Varlığın, en karanlık günde bile ışığını eksik etmeyen bir kandil gibi; sesin ve gülüşün ruhumu yatıştıran en güzel melodi. Seninle gülmek hayatı güzelleştiriyor, seninle susmak bile bir başka güzel. Her adımda, her nefesimde, iyi ki yollarımız kesişmiş diyorum.

İyi ki doğdun sevgilim. Seni sevmek benim için bir seçim değil, ruhumun kendiliğinden bulduğu bir ev. İyi ki varsın; iyi ki hayatımdasın...

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

Yağmur Tic. İnş. Yay. Ltd. Şti. Adına Sahibi:
Ahmet BASUT

Genel Yayın Yönetmeni ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Özgür BASUT

Sayfa Editörü: Ö. Kaya HANZEY

Grafik: Gülseren ÇİMENTAY

Baskı: Akademi Matbaa - Davutpaşa Cd. Güven İş Merkezi D Blok No: 114 Topkapı - İstanbul

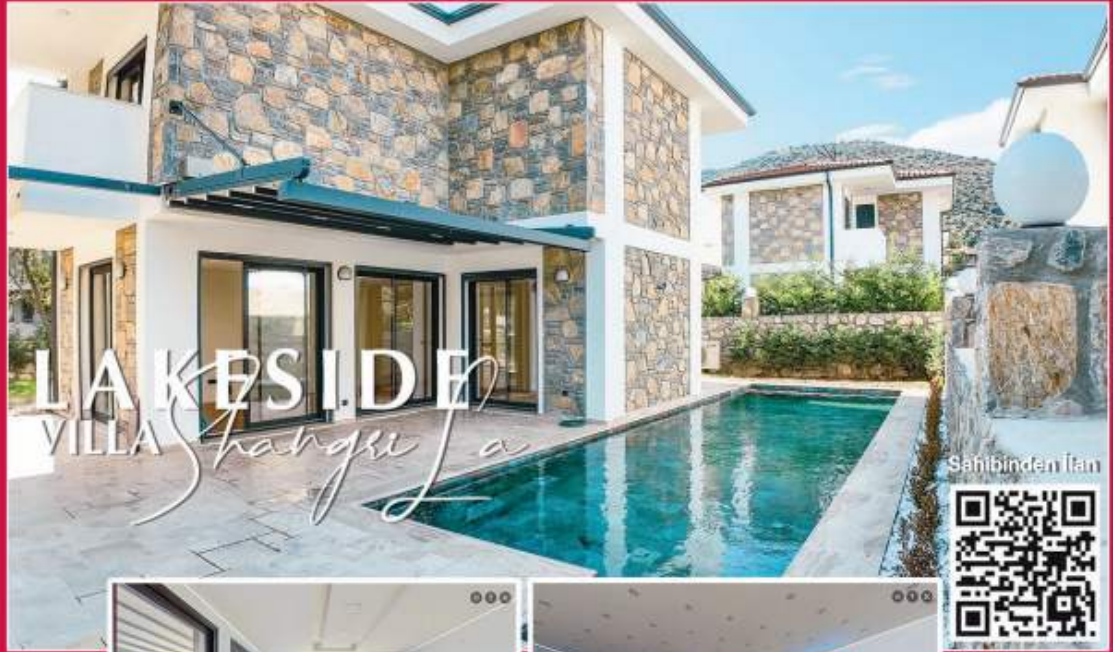
Gazetede yer alan makale, yorum, haberler ve ilanlardan yazarları sorumludur.

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/D Datça-Muğla - 0252 712 81 04 - 0532 590 23 45

www.gazetesolucan.com - gazetesolucan

KW KARIA KELLERWILLIAMS

20 Yıllık Tecrübe ile Güvenilir Gayrimenkul Hizmetleri

LAKESIDE
VILLA

Dünya Lideri Teknolojileri: Matterport

Sanal Tur

EVİNİZİ GÜVENLE SATIN

Eğer siz de mülkünüzü **profesyonel ve güvenilir bir ekibe** teslim etmek istiyorsanız, KELLER WILLIAMS KARIA olarak yanınızdayız.

Gayrimenkulünüzü en kısa sürede ve **en doğru fiyatla değerlendirmek** için bize başvurun.

Gayrimenkul sektöründe **teknolojiyi, pazarlama deneyimini ve müşteri memnuniyetini bir araya getirerek** size en iyi hizmeti sunmayı hedefliyoruz.

Sadece bir emlak danışmanı değil, aynı zamanda **profesyonel içerik üreticileri** olarak **mülklerinizi değerinde satmanızı sağlıyoruz.**

Hedefiniz, gayrimenkulünüzü hızlı ve güvenilir bir şekilde satmaksa, doğru yerdesiniz.

KW KARIA | Kazım Yılmaz Bulvarı 41/B 0252 712 20 44